

Ἀθηναίου τούτου Σιναΐτου Γρηγορίου γνώσεις οὔτινος τὸ κατάστιχον, εὔρεθὲν παρερριμμένον εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἐλιμερίσθη τέλος εἰς τὸ τμήμα τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης, ὅπως γίνῃ τὸ τελευταῖον ἴσως καὶ το πρῶτον μνημόσυνο τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Η ΕΛΕΓΕΙΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Ἡ ποῖο ὠραία λουλούδια τὸ καλοκαῖρι ἀνθίζουν.
 Ὄχι' ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κάμπου φαίνεται
 ἡ νεότες πῖο ὠραία. Ἀλλὰ μαραίνεται
 γρήγορα καὶ σὰν πάει δὲν ξαναγένεται·
 ἡ ἰασημιαῖς μὲ τῆς δροσιᾶς τὰ δάκρυα τὴν ραντίζουν.

Τὰ πῖο ὠραία λουλούδια τὸ καλοκαῖρι ἀνθίζουν.
 Ἀλλὰ τὰ ἴδια μάτια δὲν τὰ κυττάζουνε.
 Καὶ ἄλλα χέρια σ' ἄλλα στήθια τὰ βάζουνε.
 Ἐρχοῦν' οἱ ἴδιοι μῆνες, πλὴν ξένοι μοιάζουνε·
 τὰ πρόσωπα ἀλλάξαν καὶ δὲν τ' ἀναγνωρίζουν.

Τὰ πῖο ὠραία λουλούδια τὸ καλοκαῖρι ἀνθίζουν.
 Ἀλλὰ μὲ τὴν χαρὰ μας πάντα δὲν μένουνε,
 Αὐτὰ ποῦ μᾶς εὐφραίνου, αὐτὰ πικραίνου·
 κι' ἀνάμεσα στοὺς τάφους ποῦ κλαίμε βγαίνου,
 καθὼς τοὺς γελαστοὺς μας τοὺς κάμπους χρωματίζουν.

Πάλι ἦλθε καλοκαῖρι κ' οἱ κάμποι πάλι ἀνθίζουν·
 Ἀλλ' ἀπ' τὸ παραθύρι δύσκολα φθάνεται.
 Καὶ τὸ ὑελίμικραίνει—μικραίνει, χάνεται.
 Τὸ πονεμένο μάτι θολώνει, πιάνεται,
 Βαρυὰ τὰ κουρασμένα πόδια δὲν μᾶς στηρίζουν.
 Γιὰ μᾶς δὲν εἶναι φέτος ποῦ οἱ κάμποι πάλι ἀνθίζουν,
 Λησμονημένου Αὐγούστου ρόδα μᾶς στέφου, σ' ἄλλοτεινά μας χρόνια γοργὰ ἐπιστρέφου,
 σκιαῖς ἀγαπημέναις γλυκὰ μᾶς γνέφου,
 καὶ τὴν πτωχὴ μας τὴν καρδιὰ βαθυὰ ἀποκοιμίζου.

Ἀλεξάνδρεια, 1900

ΚΩΝΣΤ Π. ΚΑΒΑΦΗΣ.